

močnih prijateljev je umrlo pet reševalcev. Nihče ni mogel utajiti solz in skriti trpečega obraza bolečine — vedite, umrli so prijatelji!

Torek, 10. junija 1997. leta, nam bo ostal večno v spominu. Tega dne se je mnogo prezgodaj ustavljal vaš čas življenja, mnogo prezgodaj se je končala vaša življenjska pot.

Tja, na Okrešelj, kjer smo se zadnjič srečali, se bomo še vračali. Tja bomo šli še v hribe. Tam se bomo poklonili vašemu spominu.

Počitvajte v miru.

Družinam — ženam, otrokom in staršem, vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, vsem ljubiteljem gora — v imenu slovenskih gorskih reševalcev izrekam globoko sožalje.«

BESEDA SLOVESA IZ MINISTRSTVA ZA OBRAMBO

Za njim je govoril Miran Bogataj, ki je dejal:

»Spoštovani dr. Jani, Luka, Rado, Mitja in Boris!

Težko nam je, če umre človek. Še težje, če umre človek, ki smo ga poznali. Najtežje nam je takrat, ko usoda pretрга vezi in korenine z ljudmi, s človekom, s katerimi so nas povezovala številne vezi in stiki. Usoda poseže nenadno, hipno, nenapovedano in dokončno. Vrsta korenin, vezi se prekine, presahne življenjski sok in drevo pade. Naenkrat in nepreklicno.

ln predvčerajšnjim okoli poldneva, tam na Turski gori, je bila roka usode še toliko bolj nedojemljiva. Vas, dr. Jani, Luka, Rado, Mitja in Boris, od tedaj ni več. V hipu. Pet gornikov, alpinistov in gorskih reševalcev. Mož v najboljših letih. Mož v obdobju, ko ste lahko dali največ. Mož, ki ste ljubili gore, stene, tudi pogled na zeleno Logarsko dolino pod Okrešljem. Imeli ste vse. Znanje, izkušnje, življenjsko modrost, pa vendar... usoda ne izbira. In zmogli ste še bistveno več. Živeli ste za vrednote, ki niso dane vsakomur. Bili ste srečni moške. Te vrednote že 85 let razvija Gorska reševalna služba Planinske zveze Slovenije. Pomagati ponesrečenemu v gorah, pomagati mu v stiski. To ste potrjevali nešteto krat v številnih reševalnih akcijah. To izročilo gorskih reševalcev ste potrjevali tudi v najtežjih razmerah. Požrtvovalno, nesebično in ne meneč se za lastno tveganje. Svoje znanje ste znali in zmogli prenašati mlajšim. Brez velikih besed. V teh stremljenjih in prizadevanjih ste dali največ, kar je mogoče, svoja življenja.

Slovenski gorski reševalci so onemeli, med njimi je nastala praznina. Nenadomestljiva praznina. Onemeli so planinci in naši prebivalci. Onemeli smo mi, ki se srečujemo vsak dan znova z ujami in nesrečami. Zakaj vedno najboljši, se nam je zastavljalo vprašanje. Odgovora ni in ga ne bo.

Ostali ste v svetu, v slovenskih gorah, ki ste jih nadvse ljubili. Pridružili ste se vrsti tistih, ki so v desetletjih, zato da bi rešili drugo življenje v gorah, izgubili svoja. Ni besed, s katerimi bi se vam lahko zahvalil v imenu vseh,

Bridka ljubezen

NEŽA MAURER

*Prek slike domačih Savinjskih planin
sem napela črn trak.*

*Tolikokrat sem jim šepetala:
— Ljubljene moje...
Zdaj ne spravim glasu iz grla.*

*Prebridko je grobu reči:
— Ljubljeni dom...*

(10. 6. 97)

Zadnji pozdrav

ALEŠ TACER

*Rdeče vresje je od žalosti zbledelo,
planinski mak mehko živót je sklonil,
večerno je nebo močno zardelo,
junakom se je gorski svet poklonil!*

*Nad tihožitjem tem planinski orel kroži,
neslišno režejo mu zrak peruti,
med skalami ujet poletni veter toži,
brezmejno žalost vso srce zasluti.*

*Goré so znova davek svoj pobrale,
visok, kot še nikoli prej ni bil;
za žrtve mlade fante so izbrale,
le kam bi človek srčno bol izlil?*

V spomin

VERA PIPAL

*Siva stena Turske gore,
poleg tebe — kdo še zmore
tistega, ki ima te rad,
vreči s sebe — v prepad?*

*Pod teboj na mali skali
so preveč imen vklesali
— njih, ki so gore ljubili,
tam življenje izgubili.*

*Pet imen si spet dodala!
Trdosrčna, siva skala,
boš lahko še mimo spala?*

*Iz krvi, ki si jo pila,
glej, da cvetje boš rodila.
Ponesrečenim v spomin.*

Grize, 15. 6. 1997